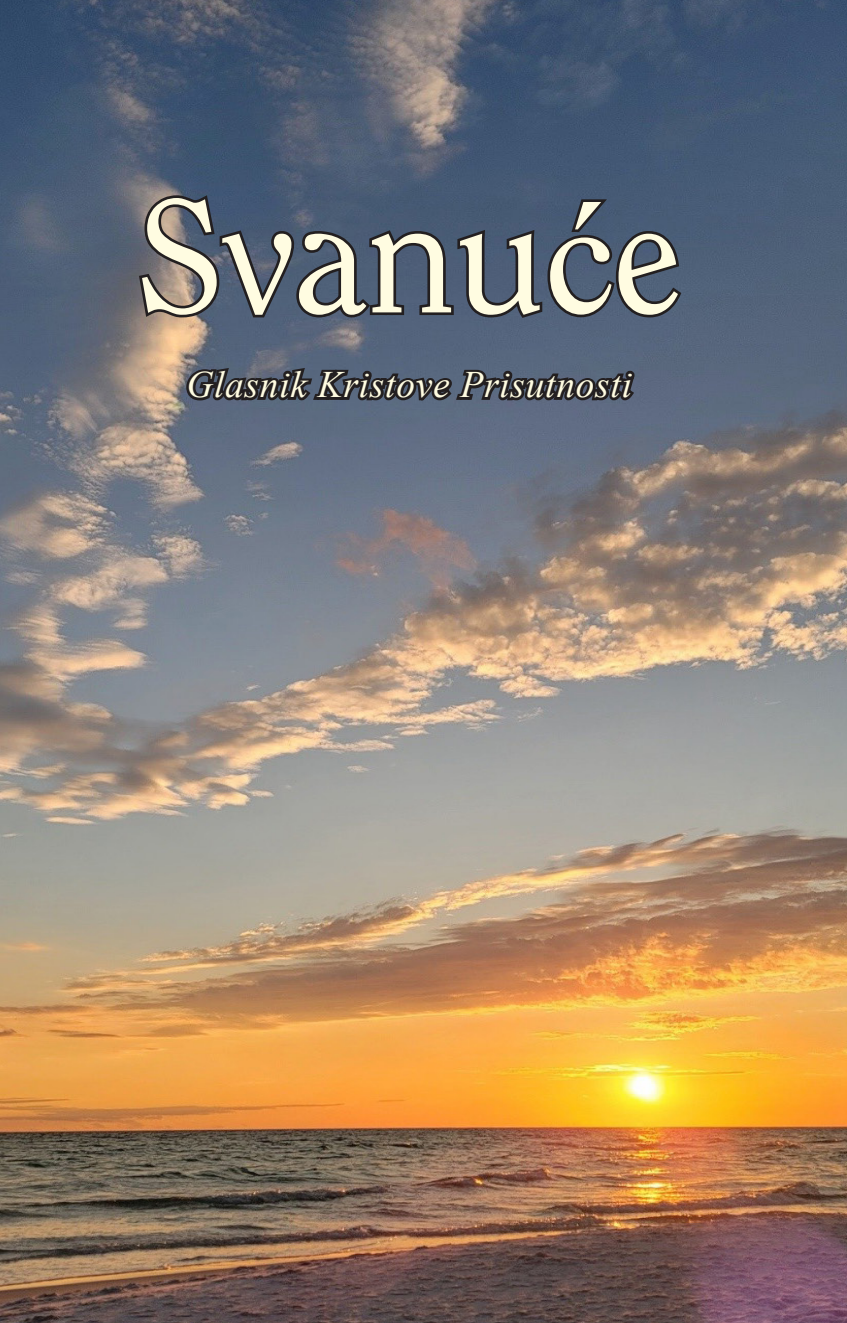

Svanuće

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Siječanj - Veljača 2024

SADRŽA

Dawn Bible Students Association
„Svanuće“
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

Precio anual: US \$12.00 (6 números)

ARGENTINA: El Alba, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande, Buenos Aires
estudiantesdelabibliargentina@gmail.com

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, PO Box 402, Rossana, Victoria, 3084

BRASIL: A Aurora, Caixa Postal 50088, Rio de Janeiro, RJ CEP 20050-971

CANADÁ: PO Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2

SPAIN-ITALY: El Alba, Via Ferrara 42, 59100 Prato - Italia

FRANCE: L'Aurore 39A, rue de bois, 68540 Feldkirch, France

GREECE: He Haravgi (The Dawn) PO Box 521167, Longwood, FL USA 32752

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine St., Richmond Town, Bangalore 560025

UNITED KINGDOM: Associated Bible Students, Brook House, Whitchurch Road, Prees, Whitchurch Shropshire SY13 3JZ United Kingdom

VRHUNCI SVANUĆE

Otkupnina za sve 2

Međunarodne Biblijske Studije

Po vjeri 11

Uzdajte se u Gospodina 13

Ohrabrenje od Gospodina 15

Darovi milosti 17

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

“Što tko sije, to će i žeti” 20

The Dawn - Croatian Edition
January - February 2024

First issue published December 2013

Printed in USA

Otkupnina za sve

“To je dobro i ugodno pred Spasiteljem našim Bogom, koji hoće da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine. Jer jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi, čovjek—Krist Isus, koji sebe samoga daje kao otkup za sve. To je u svoje vrijeme dano svjedočanstvo.”
— *I. Timoteju 2: 3-6*

GODINAMA je *Svanuće* na svojoj zadnjoj stranici objavljivalo šest kratkih izjava o vjeri koje su dobro poznate istraživačima Biblije diljem svijeta, pod naslovom “Nama Sveto pismo jasno uči.” Treća od ovih izjava glasi: Osnova nade za Crkvu i svijet leži u činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakog čovjeka, “otkupninu za sve”, i bit će “svjetlos

istinsko koje dolazi na svijet i prosvjetljuje svakog čovjeka”, “u svoje vrijeme.”—Hebrejima 2: 9; Ivan 1: 9; 1. Timoteju 2: 5, 6

Dok ulazimo u 2024. godinu, prošlo je stotinu i pedeset godina od vremena za koje mnogi iskreni proučavatelji Biblije vjeruju da je označilo početak završne faze, ili “žetve”, sadašnjeg Evanđeoskog doba. (Matej 13: 24-30, 36-43) Upravo je tijekom ovog razdoblja žetve biblijsko učenje o “otkupnini za sve” dovedeno u tako jasan fokus kakav prije nije buo razumljiv od dana apostola. Doista, otkupnina za sve središnje je čvorište iz

kojega izviru sve druge žbice božanske Istine. Imajući to na umu, vjerujemo da je prikladno na sljedećim stranicama pregledati ovaj ključni element kršćanskog učenja kako se nalazi u Bibliji.

BOŽANSKA NAKANA

Isus Krist je došao na svijet da spasi grešnike, kaže Sveto pismo. (Matej 9: 13; Luka 9: 56; 19: 10; Ivan 3: 17) Njegov dolazak bio je u skladu s nakanom njegovog Nebeskog Oca, Stvoritelja, stoga naš tekst govori o Bogu kao o “našem Spasitelju”. Božji plan za spas svijeta preko njegovog jedinorođenog Sina, Isusa, bio je očitovanje njegove ljubavi prema grešnicima, jer čitamo da je Bog “tako ljubio svijet” da je dao svog Sina za Otkupitelja, uz odredbu da svi koji vjeruju u njega “ne propadnu, nego da imaju život vječni.”—Ivan 3: 16

Osnova na kojoj je spasenje doneseno grijehom prokletej i umirućoj rasi preko Isusa je činjenica da je u smrti on postao zamjena za izgubljeni život oca Adama. “Kao što u Adamu svi umiru”, napisao je Pavao, “tako će i u Kristu svi oživjeti”—to jest, dat će im se prilika da dostignu vječni život. (1.Korinćanima 15: 22) Ovaj zamjenski sporazum se u našem tekstu naziva “otkupninom” ili, kako to znači na grčkom, “odgovarajućom cijenom”. Isusovo žrtvovanje svog života u ime Adama i umiruće rase je doista bila odgovarajuća cijena; jer kao što je Adam bio savršeno ljudsko biće prije nego što je sagriješio, tako je i Isus postao tijelom—tijelom koje je bilo “sveto, nedužno, neokaljano, odijeljeno od grešnika”—i koje je dao “za život svijeta”—Ivan 6 :51; Hebrejima 7: 26

U 1.Timoteju 4: 10 Pavao govori o Bogu kao “Spasitelju svih ljudi, ponajpače vjernikâ”. U ovom odlomku Svetoga pisma apostol spominje točku koja bi se

na prvi pogled mogla činiti čudnom. On kaže da se “i trudimo i borimo” jer se uzdamo u živoga Boga, koji je Spasitelj svih ljudi. Zašto bi ikoga trebalo osuđivati i patiti zbog vjere u takvog Boga?

Apostol ne daje pozadinsko značenje ove izjave, ali očito su trud i borba o kojima govori došli od onih koji su vjerovali u jednog ili više od mnogih lažnih bogova koje su ljudi u to vrijeme štovali. Pod utjecajem predrasuda i praznovjerja, ovi štovatelji lažnih bogova zamjerali su Istini o pravom i živom Bogu ljubavi—stvarnom dobročinitelju ljudi, koji voli svijet i osigurao je spasenje za sve koji vjeruju.

Kao što su poganski štovatelji u Pavlovo vrijeme predbacivali onima koji su vjerovali u pravog i živog Boga, tako se i nama danas prigovara. Evandjelje spasenja kroz Krista iskrivljeno je do te mjere da spasenje znači biti spašen od muka vjerskog pakla, pri čemu je samo nekolicina u svim dobima bila dovoljno sretna da pobjegne. Nositelji pravog Evandjelja ljubavi—oni koji vjeruju i uče da je Bog Spasitelj svih ljudi, posebno onih koji vjeruju—osuđuju se od strane onih koji štuju božanstvo muke i smatraju se protivnicima kršćanstva.

Ipak, hvala Bogu što smo ga prepoznajemo kao Spasitelja svih ljudi, a osobito onih koji vjeruju! Oni koji su upoznali ovu slavnu Istinu rado polažu svoje živote navješćujući njegove hvale, jer ih je on pozvao “iz tame u svoje divno svjetlo.” (1.Petrova 2: 9) Ne bismo mogli imati bolji poziv, bolji razlog za život i umiranje od onog da veličamo ime pravog Boga ljubavi.

Možda tu privilegiju nismo cijenili onoliko koliko bismo trebali. Jesmo li se pomalo ispričavali kada nas neki optužuju da smo učitelji “druge prilike”. Što postoji u poučavanju o drugoj prilici—koja je u stvarnosti prava prava prilika za većinu—što bismo trebali oklijevati obja-

viti? Doista, Adam je griješio namjerno, ali mu je nedostajalo iskustva. Bog će mu dati još jednu priliku, uz dodatnu dobrobit stotina godina iskustva s užasnim učincima grijeha. Božja ljubav je osigurala spasenje kroz otkupnu žrtvu Isusa Krista. Zašto se ne bismo trebali hvaliti činjenicom da je naš Nebeski Otac Bog pun ljubavi, milosrđa i opraštanja?

PREKO OTKUPNINE

Osim što je Bog ljubavi, naš je Nebeski Otac također i pravedan—iako nije osvetoljubiv. Preko Isusa je osigurao da bude “pravedan i opravdava” sve koji vjeruju. (Rimljanima 3: 26) Zacijelo smo počašćeni što imamo privilegiju poznavati takvog Boga, čija ljubav i pravda djeluju u savršenom skladu. Kako se samo radujemo ovoj privilegiji prije vremena kada će ga svijet upoznati dok su mnogi danas još uvijek u duhovnoj tami.

Pavao kaže o našem Bogu da će on “htjeti da se svi ljudi spase i dođu do spoznaje istine”. Velika Istina za koju apostol kaže da će je svi na kraju naučiti u središtu je “čovjeka Krista Isusa; koji je sebe dao kao otkupninu za sve” i koji će, kao rezultat toga, biti “posrednik između Boga i ljudi”. To je u skladu s Ivanom 1: 9, gdje čitamo da je Isus ono “svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka i dođe na svijet.” Dakle, dok se radujemo što smo došli do spoznaje Istine, naša radost je povećana spoznajom da će naposljetku, kada Isusova otkupna žrtva bude potpuno “posvjedočena u svoje vrijeme”, cijelo čovječanstvo spoznati i voljeti Boga. Kao što je Isus rekao u molitvi svome Ocu: “A ovo je život vječni: da upoznaju tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao—Isusa Krista..”—Ivan 17: 3

Pavlov izraz, “Koji hoće da se svi ljudi spase”, ne ukazuje na “univerzalno spasenje” unutar prihvaćenog

značenja tog izraza. To ne znači da će Božja ljubav zauvijek spasiti svakog pojedinca koji je ikada rođen. Ostatak izraza pojašnjava njegovo značenje: “i dođu do spoznaje istine”. (1. Timoteju 2: 4) Većina Adamovog roda otišla je u smrt potpuno ili djelomično ne znajući za život koji je Bog stvorio kroz Isusa. Oni moraju biti probuđeni iz smrti—spašeni u tom smislu riječi—kako bi se mogli upoznati s velikom i spasonosnom Istinom o otkupnini za sve.

“Da nijedan koji u njega vjeruje [Sina čovječjega, samog Isusa] ne propadne, nego da ima život vječni”, izjavio je Učitelj. (Ivan 3: 13-17) Kako je relativno malo onih koji su imali punu priliku povjerovati u njega! Međutim, to je uzeto u obzir u Božjem planu, davanjem odredbe za spašavanje čovječanstva od sna smrti da bi onda mogli imati priliku čuti i vjerovati i biti spašeni za vječnost. To je činjenica koju apostol naglašava kada kaže da veliku Istinu o otkupnini za sve treba “posvjedočiti u svoje vrijeme”.

PRIHVATLJIVO VRIJEME ZA ŽRTVU

Nije bilo pravo vrijeme za vrijeme svijeta prije potopa da ljudi uče o Božjoj odredbi spasenja kroz Krista, niti je ova velika Istina bila posvjedočena ljudima tijekom vremena Starog zavjeta osim prikrivenim proročkim jezikom. Od novozavjetnih vremena nadalje, Evanđelje se propovijeda diljem svijeta kao svjedočanstvo. (Matej 24: 14) Međutim, daleko je od toga da dopre do svih, a zasljepljujući utjecaji Sotone, “boga ovoga svijeta”, spriječili su veliku većinu da cijeni puni opseg Božje ljubavi i brige za život koji je stvorio kroz otkupninu za sve.—2. Korinćanima 4: 4

Nadolazeće mesijansko doba, tijekom kojeg će se izvršiti “restitucija [grčki: obnova] svih stvari”, je “vri-

jeme rashlade” kada će znanje o otkupnini biti posvjedočeno svima. (Djela apostolska 3: 20, 21) Tijekom ovog sadašnjeg Evanđeoskog doba razvija se još jedna odlika Božjeg plana; odnosno poziv i razvoj crkve Kristove. Oni su pozvani na “slavu, čast i neraspadljivost” i da budu “subaštinici” s Kristom. (Rimljanima 2: 7; 8: 17) I ovdje je otkupnina ta koja tvori temelj za ovu veličanstvenu nadu.

Jedan od uvjeta pod kojima možemo živjeti i kraljevati s Kristom jest da s njime trpimo i umremo. Pavao o tome govori kao o tome da “u smrt smo njegovu kršteni” i das mo “s njime srasli po sličnosti smrti njegovoj”. (Rimljanima 6: 3, 5) Kada se pitamo što misli pod sličnim Isusovoj smrti, apostol odgovara da je Isus umro grijehu i da “isto tako” trebamo i sebe smatrati mrtvima grijehu.—vss. 10, 11

Što apostol misli držeći nas mrtvima grijehu? Jednostavno da smo ovlašteni, kroz našu vjeru u zaslugu Isusove prolivene krvi, smatrati da prinosimo Bogu prihvatljivu žrtvu. U sedmom stihu apostol objašnjava da su oni koji se na taj način prinosе Bogu spojeni zajedno nalik Isusovoj smrti i “opravdani od grijeha”. (Revised Version) To znači da oni ne umiru kao grešnici u Adamu, jer ih Kristova krv oslobađa od osude; oni umiru, zapravo, žrtveno, kao što je Isus umro.

Ovo prekrasno uređenje po kojem se Isusovi sljedbenici mogu pridružiti njegovom žrtvenom djelu povezanom sa spasenjem svijeta ni na koji način ne mijenja činjenicu da samo Isusova otkupna žrtva oslobađa čovječanstvo od grijeha. Njegova otkupna žrtva temelj je čitavog uređenja. Zapravo, samo kroz otkupninu smo ovlašteni “smatrati” sebe mrtvima grijehu.

Tako vidimo da u žrtvi crkve nema zasluga za poništenje grijeha. Međutim, kada nas Gospodin ovlasti

da to smatramo dijelom “uspješnijih žrtava” ovog Evandeoskog doba, trebali bismo ga počastiti čineći to, i nastojati vjerno držati našu ponudu žrtve i služenja na oltaru sve dok se potpuno ne završi. (Hebrejima 9: 23) To je misao koju Pavao naglašava govoreći: “Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim: prikažite svoja tijela za žrtvu živu, svetu, Bogu milu—kao svoje duhovno bogoslužje.”—Rimljanima 12: 1

Isus je “okusio smrt za svakoga”, izjavljuje apostol. (Hebrejima 2: 9) Međutim, samo ovo ne dovršava djelo pomirenja izgubljene rase s Bogom. Kad se ništa više ne bi učinilo, žive generacije nastavile bi živjeti u grijehu i nastavile umirati, dok bi oni u grobu ostali tamo. U božanskom uređenju bilo je nužno da saznanje o ovoj otkupnini bude poznato svima onima za koje je osigurana.

Prvo, Isus je uskrsnuo iz mrtvih i pojavio se “pred licem Božjim za nas”. (Hebrejima 9: 24) Apostol iznosi istu misao na drugi način, govoreći da je Krist “uskrišen radi našeg opravdanja”. (Rimljanima 4: 25) Zašto bismo mi, crkvena klasa, trebali biti opravdani? To je zbog toga da bismo svoja tijela mogli prinijeti kao prihvatljivu žrtvu i biti sjedinjeni u obličju Isusove smrti. Ovo nije u svrhu dodavanja bilo čega otkupnini, već kako bi svatko u pravoj crkvi mogao dokazati da je u potpunom skladu s božanskim planom ljubavi prema ljudskoj rasi, i da bude osposobljen za dijeljenje s Isusom budućeg djela prosvjetljenja i blagoslova svijeta.

Na taj će način dobrobiti Kristove otkupnine doći do svijeta. Vrijednost otkupnine najprije se koristi kako bi se zajednička žrtva crkve s Isusom učinila prihvatljivom, a kada ta žrtva bude dovršena i crkva bude proslavljena s Gospodinom, zajedno će biti sredstvo putem kojeg će ponuda spasenja doći do ostatka čovječanstva. Kako će dobrobiti otkupnine biti dostupne svima? One će doći

kroz prosvjetljenje ljudi kako bi mogli imati priliku vjerovati s potpunim razumijevanjem Božjih načela istine i pravednosti.

Apostol je upitao: “A kako da povjeruju u onoga koga nisu čuli?” (Rimljanima 10: 14). Zasluge otkupnine dostupne su u sadašnje vrijeme samo onima koji čuju, vjeruju i slušaju pravu poruku evanđelja. Tako postaje očito da crkva ima vrlo vitalnu ulogu u budućem djelu pomirenja čovječanstva—ne davanjem otkupnine, već suradnicima u božanskom uređenju prema kojem će, na temelju prenesenog znanja, dobiti otkupnine bitiće dostupni ljudima. U skladu s tim božanskim uređenjem Isus je molio za jedinstvo Crkve sa sobom—to potpuno jedinstvo koje će se postići u “prvom uskrsnuću”, “da svijet uzvjeruje.”—Otkrivenje 20: 5, 6; Ivan 17: 21

Pravo vrijeme za svjedočenje znanja o otkupnini cijelom čovječanstvu, i živima i svima onima koji su umrli, od kojih će svaki biti podignut iz groba, neće biti sve dok se ne uspostavi Kristovo posredničko kraljevstvo. Sada je, međutim, “godina milosti gospodnje [vrijeme]” za Isusove sljedbenike da polože svoje živote kao sužrtvovnici s njim. (Luka 4: 19) Pavao također govori o ovom prihvatljivom vremenu, ili “danu spasenja,” u 2.Korinćanima 6: 2, gdje citira Izaiju 49: 8. Osvrnuvši se na ovaj odlomak, nalazimo da je to jedno od Božjih obećanja da će uspostaviti savez s ljudima, da će ih pomiriti sa sobom. Pavlova primjena ovog obećanja pokazuje da se crkva treba koristiti, zajedno s Kristom, kao Božje sluge u uspostavljanju ovog saveza.

Cijeli ovaj plan omogućen je kroz otkupninu za sve. Zaista predstavlja temelj nade i za Crkvu i za svijet. Kakva je to blagoslovljena nada za oboje! Za crkvu je to nada u slavu, čast i besmrtnost; a za svijet, to je mogućnost vraćanja ljudskog savršenstva na Zemlji.

Kao što smo vidjeli, nada crkve je da može sudjelovati u djelu obnove svijeta. “Ja ću ti pomoći,” govori Gospodin, “i postaviti za savez narodu, da zemlju podignem, da nanovo razdijelim baštinu opustošenu, da kažeš zaslužjenima: ‘Izidite!’ a onima koji su u tami: ‘Dođite na svjetlo!’.” (Izaija 42: 6; 49: 8, 9, RV) U ispunjenju ovog obećanja bit će da će “otkupnina za sve” doista biti posvjedočena svima “u svoje vrijeme.”—1.Timoteju 2: 6 ■

Evandjelje pruženo poganima

***Ključni stih: “A vjera je već
neko imanje onoga čemu se
nadamo, uvjerenost u
zbiljnosti kojih ne vidimo.
Zbog nje stari primiše
svjedočanstvo.”***
— *Hebrejima 11: 1, 2*

***Izabrani tekstovi:
Hebrejima 11: 1-40***

U JEDANAESTOM

poglavlju poslanice Hebrejima, prvi od naših ključnih stihova opisuje vjeru kao razumno uvjerenje koje postaje temelj nade za stvari koje je Bog obećao onima koji ga ljube. Između stvaranja Adama i današnjice, postojale su dvije vrste

muškaraca i žena koji su pokazivali ovu potrebnu kvalitetu. Jedna je postojala prije Kristova raspeća, dok je druga Božja crkva Evandeoskog doba.

Svojim primjerom, drevni dostojnici ili starozavjetni sveci koji su prethodili Pedesetnici pomažu nam cijeniti Božju providnost u našu korist. Ovi “starješine” koji su “dobili svjedočanstvo” započeli su s Abelom i završili s Ivanom Krstiteljem o kojem čitamo, “zakon i proroci do Ivana su”. (Luka 16: 16) Svi su oni ugodili Bogu iako su bili grešnici. Ipak, zapisi o njihovim životima trebali bi nam poslužiti kao nadahnuće da pokažemo odanost i poslušnost našem Nebeskom Ocu. “I svi oni po vjeri, istina, primiše

svjedočanstvo, ali ne zadobiše obećano jer Bog je za nas predvidio nešto bolje da oni bez nas ne dođu do savršenstva.”—Hebrejima 11: 39, 40

Drevni dostojanstvenici i crkva uključuju i muškarce i žene iako je u Bibliji muški rod istaknutiji. Rahaba, Sara i Mojsijeva majka navedene su u Hebrejima kao dio prethodne klase. Neke su po svoj prilici ženske članice crkve u Markovu evanđelju gdje čitamo: “Izdaleka promatrahu i neke žene: među njima Marija Magdalena i Marija, majka Jakova Mlađega i Josipa, i Saloma—te su ga pratile kad bijaše u Galileji i posluživale mu—i mnoge druge koje uzidoše s njim u Jeruzalem.” (Marko 15:40,41)

Poslanica Hebrejima 12: 1 spominje starozavjetne svece kao “oblak svjedoka”, veliku skupinu vjernih pojedinaца koji su postojali prije nego što je započela kršćanska era. Oni su također označeni kao “knezovi na cijeloj zemlji”, s milijardama ljudi s kojima se treba pozabaviti kada Sotona bude vezan i Kristovo kraljevstvo uspostavljeno. Stoga se čini da će Drevni dostojnici biti prilično zauzeti u budućnosti pomaganjem u ispunjavanju Božjih planova i nakana.—Psalmi 45: 16; Otkrivenje 20: 1-3, 6

Postoje slike u Bibliji koje upućuju na blisku povezanost i zajedništvo između crkve i Drevnih dostojnika tijekom tisućljetnog doba. Jedna od njih je Jakovljeva san o ljestvama postavljenim na zemlji, čiji je vrh sezao do neba. Čitamo u 1.Mojsijevoj 28: 10-15 o snu i anđelima koji su se penjali i silazili. To je jedna od ljupkih priča u Bibliji i lijepo pokazuje odnos i komunikaciju između nebeskog i zemaljskog.

Drugi primjer bi mogao biti veo preko Mojsijevog lica kada je sišao s brda. (2.Mojsijeva 34: 29-35) Ovo može sugerirati da posebni Posrednik, Krist, neće govoriti ljudima izravno, već kroz Drevne dostojnike. Druženje Davida i Jonatana puno ljubavi također može sugerirati blizak odnos

između ove dvije klase. Bog posebno nagrađuje vjerne bez obzira kada živjeli. Oponašajmo živote onih, prošlih i sadašnjih, koji su hodili “po vjeri”.

Pouka dva

Uzdajte se u Gospodina

Ključni stih: “*Uzdaj se u JAHVU svim srcem i ne oslanjaj se na vlastiti razbor.*”

— *Mudre izreke 3: 5*

Izabrani tekstovi:
Mudre izreke 3: 1-12

RAZMATRAJUĆI NAŠU

lekciju, citiramo ono što prethodi našem ključnom stihu. “Sine moj, ne zaboravljaj moje pouke, i tvoje srce neka čuva moje zapovijedi, jer će ti produljiti dane i životne godine i podariti spokojstvo. Neka te ne ostavljaju dobrota i vjernost,

objesi ih sebi oko vrata, upiši ih na ploču srca svoga. Tako ćeš steći ugled i uspjeti pred Božjim i ljudskim očima.” (Mudre izreke 3: 1-4) Ovo je, konkretno, bilo obećanje Izraelu prema odredbama Saveza zakona. Nitko, međutim, nije stekao vječni život jer kao grešnici nisu mogli zadovoljiti božansko mjerilo savršenstva.

Oni koji prihvate Krista i drže njegovu zapovijed da ljube jedni druge kao što je on ljubio njih, na temelju vjere, uistinu će dobiti izdašan, besmrtni život u uskrsnuću. (Rimljanima 2: 7) Prvo se, međutim, od njih traži da žrtvuju svoje ljudske živote, baš kao što je Isus učinio. (Rimljanima 12: 1) Oni slijede njegove stope, pate i umiru s njim da bi mogli živ-

jeti i kraljevati s njim. Stoga se naš ključni stih, u najstrožem smislu riječi, odnosi na svece Evanđeoskog doba.

Strpljivo i revno, oni nastoje spoznati pravi put i njime hoditi. Naučili su da je to “uzak put”, put žrtve. (Matej 7: 14) Naučili su, također, da ovaj put završava samo kada su vjerni sve do smrti. Međutim, ohrabreni su da napreduju na ovaj “pravi način” obećanjem da će, ako budu vjerni do kraja, dobiti nagradu “vijenca života.”—Otkrivenje 2: 10

Sveto pismo razlikuje obećanja Crkvi i ona ostatku čovječanstva. Oni koji su imali “uho da čuju” tijekom sadašnjeg Evanđeoskog doba, sada se bave Bogom, dok je nada svijeta u budućem zemaljskom kraljevstvu. (Matej 11: 15; 6: 10) U današnje vrijeme, oni koji su čuli, odgovorili i uhvatili se za Božju milost u Kristu, pojedinačno se nazivaju Novim stvorenjem. “Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastal!”—2.Korinćanima 5: 17

Božji narod kao cjelina kroz sva vremena bio je primjer povjerenja u Gospodina. To je istina iako je relativno malo svjetla dano, na primjer, pravednom Abelu i Henoku u svijetu prije potopa. Prema Božjoj riječi, “potomstvo” žene je trebalo satri zmijinu glavu, ali nije baš jasno razumjelo što to znači.—1.Mojsijeva 3: 15

Nakon Potopa, otkriveno je da će to isto “potomstvo”, kao Abrahamovo potomstvo, blagosloviti sve obitelji na zemlji. (1.Mojsijeva 12: 3; 22: 18) Svjetlo koje se odnosi na to “potomstvo” nastavilo je rasti sve dok sada ne vidimo njegovo skorašnje ispunjenje u uspostavi Mesijanskog kraljevstva, kroz koje će svi narodi imati priliku uživati u miru i primiti život vječni.

Kako li smo samo blagoslovljeni što su nam se oči otvorile da vidimo i razumijemo važnost vječnih namjera našeg Nebeskog Oca. (Matej 3: 16) Neka naši životi budu ispunjenje našeg ključnog stiha, da se uzdamo u Gospodina svim svojim srcem u svim životnim iskustvima. ■

Ohrabrenje od Gospodina

Ključni stih: “Stade Jošafat i reče: ‘Čujte me, oJ Judejci i Jeruzalemci, pouzdajte se u JAHVU, svoga Boga, i održat ćete se; pouzdajte se u njegove proroke i budite sretni’.”
— 2.Ljetopisa 20: 20

*Izabrani tekstovi:
2.Ljetopisa 20: 1-30*

nebu. ... U tvojoj je ruci takva sila i jakost da se nitko ne može održati pred tobom. Ti si, o Bože naš, istjerao stanovnike ove zemlje pred svojim izraelskim narodom i dao je zasnagda potomstvu svoga prijatelja Abrahama.”—vss. 6, 7

Kralj je tada zatražio božanski savjet. U izvještaju se kaže: “Svi su Judejci stajali pred Jahvom, s malom djecom, sa ženama i sinovima. Tada siđe JAHVIN duh usred zbora na Jahaziela, ... levita od Asafvih sinova.; I reče: Pozorno slušajte, svi Judejci, Jeruzalemci i ti, kralju Jošafate! Ovako vam govori JAHVE:

DOBRI KRALJ JOŠAFAT

bio je vladar koji je vjerovao u Boga Izraelova. U ovoj lekciji učimo o napadu na Judu od strane sinova Moaba kao i Amona, te o načinu na koji je kralj odgovorio na ovaj izazov. On je “stao tražiti JAHVU i oglosio je post po svoj Judeji.”—2. Ljetopisa 20: 1-3

Jošafat se također i molio, govoreći: “JAHVE, Bože otaca naših, ti si Bog na

‘Ne bojte se i ne plašite se toga velikog mnoštva, jer ovo nije vaš rat, nego Božji. ... Ne treba da se bijete; postavite se, stojte pa gledajte kako će vam pomoći JAHVE. Oj Judo i Jeruzaleme, ne bojte se i ne plašite se; sutra iziđite pred njih, i JAHVE će biti s vama!’—vss. 13-15, 17

Nakon što je čuo Božje obećanje o izbavljenju, Jošafat je ponizno zahvalio i potaknuo Židove da vjeruju Božjoj Riječi. Nakon što je obećao pobjedu Židovima, Bog je potom pokazao da je vjeran držati svoju Riječ. Jošafat je poticao ljude da vjeruju Božjoj Riječi kada su najvjerojatnije osjećali strah.

Postupci Židova pokazali su da su povjerovali Božjim obećanjima. Umjesto da se sakriju u svoje domove ili u svoje rovove, oni su prvo slavili Boga, a zatim su se pojavili pjevajući na bojnom polju. Bog je tada pokazao da je vjeran održati svoju riječ i postignuta je velika pobjeda. (vs. 21-27) S vjerom u Boga, čak i ono što se činilo nemogućim postalo je stvarnost.

“Isus upre u njih pogled pa im reče: ‘Ljudima je to nemoguće, ali Bogu je sve moguće’.” (Matej 19: 26; Marko 10: 27) Ispunjenje Božjih obećanja Jošafatu pokazuje da možemo vjerovati takvim božanskim jamstvima koja su nam dana. “Vjeran je Onaj tko vas poziva: on će to i učiniti.” (1.Solunjanima 5: 24) “Zato znaj da je JAHVE, Bog tvoj, pravi Bog, Bog vjeran, koji drži svoj savez i milost svoju iskazuje do tisuću koljena onima koji ga ljube i drže njegove zapovijedi.” (5.Mojsijeva 7: 9) “Vjeran je Bog koji vas pozva u zajedništvo Sina svojega Isusa Krista, Gospodina našega.”—1.Korinćanima 1: 9

Bog je vjeran čak i kad mi nismo. “Ako ne budemo vjerni, on vjeran ostaje. Ta ne može sebe zanijekati!” (2.Timoteju 2: 13) Koliko li bismo trebali biti

zahvalni za postojanost i nezasluženu naklonost
Nebeskog Oca prema nama! ■

Pouka četiri

Darovi milosti

Ključni stih: “Jer kao što u jednom tijelu imamo mnogo udova, a nemaju svi isto djelovanje, tako smo i mi, mnogi, jedno tijelo u Kristu, a pojedinci udovi jedan drugomu.” — Rimljanima 12: 4, 5

Izabrani tekstovi: Rimljanima 12: 3-8

BIBLIJA POTVRĐUJE: “plaća je grijeha smrt, a dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem.” (Rimljanima 6: 23) Božja milost i ljubav osigurale su da grešna rasa ne mora zauvijek ostati mrtva, jer je Isus došao otkupiti bezbožne ljude i umrijeti za njih.—Ivan 3: 16, 17

Pavao daje ovaj ozbiljan savjet u vezi s ispravnom samoprocjenom za posvećene Kristove sljedbenike. “Da, po milosti koja mi je dana svakomu između vas velim: ne precjenjujte se više no što se treba cijeniti, nego cijenite se razumno, kako je već komu Bog odmjerio mjeru vjere.” (Rimljanima 12: 3) Dakle, apostol tvrdi da ne možemo napredovati uskim putem dok prvo ne prepoznamo vlastiti nedostatak vrijednosti.

Naši nas ključni stihovi podsjećaju da svaki

svetac prima pojedinačne darove od Boga i da svaki od njih ne zauzima isti položaj u tijelu. Međutim, Isus je taj koji kao naša Glava kontrolira tijelo, misli za njega, planira za njega i koristi sve različite članove da pomažu jedni drugima.

Također nam je rečeno da smo “milošću” spašeni, “kroz vjeru”. (Efežanima 2: 8) Ako se naša trezvena samoprocjena temelji na onome što jesmo kroz vjeru, to znači naše spoznavanje činjenice da smo ništa bez Božje milosti. Dakle, sve što nam Bog daje nije zato što smo to zaslužili. On prihvaća naše služenje njemu kao dokaz našeg cijenjenja, kroz vjeru, njegove ljubavi i milosti, ali tu milost ne možemo zadobiti vlastitim djelima.

U Rimljanima 12: 6 apostol objašnjava da mnogi udovi Kristova tijela imaju “različite darove prema milosti koja nam je dana.” Primjeri takvih darova uključuju: prorokovanje; služenje; poučavanje; hrabrenje; revnost; darežljivost; i radost u iskazivanju milosrđa. Sve su to manifestacije Božje milosti u nama.—vss. 7, 8

Kako “rastemo u milosti” i u plodovima Duha, trebali bismo biti vjerniji u iskorištavanju povlastica koje dolaze pred nas. Malo je svetaca koji nemaju povremenu priliku drugima uputiti riječ opomene, utjehe ili ohrabrenja na uskom putu. Naš život trebao bi biti život davanja našeg vremena, naše snage, naših talenata, naših sredstava, našeg svega. Ovo bi trebalo započeti kao odgovor na Gospodinov poziv: “Daj mi, sine moj, srce svoje.” (Mudre izreke 23: 26) Nakon što smo to učinili potpuno i iskreno, napredak u razvoju karaktera je neizbježan ako smo usredotočeni na to da ugodimo našem Nebeskom Ocu. Ako su naša srca u ispravnom stavu pred Bogom, sigurno će doći do velikog prelijevanja njegove milosti prema nama koja će također blagosloviti druge.

Samo nedostatak naše vjere može spriječiti dotok

božanske milosti. Bog je vrlo voljan osigurati sve što je potrebno za naš duhovni napredak. Ako smo mu savjesni i odani, možemo sa sigurnošću reći da nam pristaje ovaj put. “Sve mogu u Onome koji me jača!”—Filipljanima 4: 13 ■

“Što tko sije, to će i žeti”

“Ne varajte se: ... Što tko sije, to će i žeti.”
—*Galaćanima 6: 7*

PAVLOVO PISMO napisano crkvama u regiji Galacije također se odnosi na svakog Kristovog sljedbenika kroz sadašnje Evanđeosko doba. Njegove su opomene za one koji su sklopili savez s Bogom, predstavljajući sebe kao “živu žrtvu” i nastojeći “ne suobličavati se ovom svijetu, nego se preobraziti obnavljanjem” svojih umova. (Rimljanima 12: 1, 2) Dok ulazimo u novu godinu, prikladno je da svatko od nas preispita samog sebe u smislu ovog djela preobrazbe koje bi se trebalo odvijati u našim mislima, riječima i djelima.

U našem uvodnom stihu Pavao počinje upozorenjem: “Ne dajte se zavesti: Bog se ne da izrugivati.” Mogli bismo se privremeno zavarati time što smo samo slušatelji Božje Riječi, a ne “vršitelji” njegovih uputa. (Jakovljeva 1: 22) Međutim, Boga ne možemo prevariti jer on “poznaje namisli ljudske” i “prosuduje nakane i misli srca”. Slijedom toga, to je “razgoljeno očima Onoga komu nam je dati račun.”—Psalmi 94: 11; Hebrejima 4: 12, 13

Pavao stoga prepoznaje najvažnije načelo primjenjivo na svakog Kristovog sljedbenika—što god posijemo, to ćemo i požnjati. S prirodnog stajališta, osoba koja nije upoznata s prirodom određenog sjemena mogla bi, nesvjesno, posijati sjeme čička ili korova, umjesto sje-

mena pšenice, na primjer. Nakon kratkog vremena možda bi posjetili svoje polje i rekli: “Čini se da je ovo sjeme prilično dobro. Imat ću veliku žetvu pšenice.” Međutim, kasnije, u vrijeme žetve, pogreška u vrsti sjemena koje je posijano bila bi očita. Ovo načelo uzroka i posljedice također se odnosi na razvoj našeg karaktera i srca.

MISLI—IZVOR KARAKTERA

Što se misli pod riječju “sijati” u našem uvodnom stihu? Vjerujemo da se posebno odnosi na misli, ili sjemenke, o kojima razmišljamo i razmišljamo, one koje “sadimo”. Na naše buduće riječi i djela uglavnom utječu prethodne misli na kojima smo se zadržavali. Da proširimo stvar dalje, misli o kojima razmišljamo danas su izvor onoga što ćemo postati sutra. Kao što je Salomon napisao: “A svrh svega, čuvaj svoje srce, jer iz njega izvire život.” “Jer on je onakav kako u sebi misli.”—Mudre izreke 4: 23; 23: 7

Jedna je stvar imati sjeme, a nešto sasvim drugo posaditi to sjeme. Da biste posadili sjeme, morate ga zakopati, zatim pokriti i zalijevati. Isto tako, misao koja može ući u naš um je jedna stvar, ali zadržavanje na toj misli, razmišljanje o njoj iznova i iznova, u biti je “usađivanje” te misli u naš um i srce. Stoga vidimo da postoji velika razlika između imati misao i sijati tu istu misao. Baš kao što sjeme mora biti posađeno da bi se dobila žetva, tako će i misli o kojima razmišljamo na kraju rezultirati tipom karaktera koji ćemo razviti i tipom osobe kakva ćemo biti. Malo sjeme koje je posađeno odgovara maloj misli koju sadimo. Sjeme je vrlo mala stvar, ali često daje veliku biljku. Isto tako, misao na kojoj razmišljamo može se činiti sitnicom, ali ipak iz nje može proizaći mnogo toga.

Što se tiče sisanja misli, možda bismo se mogli

zapitati: Zašto živimo na određeni način? Zašto tako trošimo novac? Zašto idemo na određena mjesta? To je zato što su nas misli na kojima smo razmišljali navele da djelujemo na određeni način u tom smjeru. Sve počinje mišlju, ali sjetva se odnosi na zadržavanje na određenim mislima. Posljedično, posao kršćanina je poticanje dobrih misli na rast i oslobađanje od loših misli kako one ne bi imale priliku rasti.

U prirodi dobro sjeme nema nikakvu vrijednost ako nije posađeno. Isto tako, dobra misao je od male vrijednosti ako se ne zadržimo na njoj—to jest, ako je ne pozdravimo, razmišljamo o njoj i na kraju postupimo prema njoj. Slično tome, loše sjeme, ili misao, neće nam naškoditi osim ako se ne zadržimo na njoj—poželimo dobrodošlicu, razmišljamo i djelujemo u skladu s njom.

Za primjer, sjećamo se da je Isus nakon što ga je Ivan krstio na Jordanu odmah otišao u pustinju. Tamo je bio gladan, bez hrane četrdeset dana, a sotona ga je došao iskušati. Sotona nije bio vidljiv, nego je nametao misao Isusovom umu. Parafrazirajući, predložio je Isusu: „Ako si Sin Božji, reci ovom kamenu da postane kruhom; na kraju krajeva, imaš moć, a gladan si. Zašto ne upotrijebiš svoju moć i napraviš kruh od ovog kamena?” Isus je odbio razmišljati o toj misli. Nije želio tako misliti niti djelovati.—Luka 4: 1-4

Evo nam pouke. Ne treba nas kriviti niti sami sebe trebano kriviti za misli koje nam dolaze na um, ali sami smo odgovorni za one misli o kojima razmišljamo. Ne treba nas ni posebno hvaliti ako nam na pamet padne dobra misao. Možda nam Bog dopušta, na neki način, da dobra misao uđe u naš um dok čitamo njegovu riječ ili dopušta nekome s kim razgovaramo da predloži tu misao. Međutim, ako je ne zadržimo i ne razmišljamo o njoj, ta će nas misao uskoro napustiti, ne postigavši ništa vri-

jedno.

Slično je i s lošim mislima. Ne treba nas uvijek kriviti za to. Ako netko svojom izjavom unese neku misao u naš um, nismo odgovorni. To je misao te druge osobe koja je iznosi, ali mi smo odgovorni ako se zadržimo na toj lošoj misli. Stoga se ne trebamo obeshrabriti ako nam loša misao padne na pamet, a u isto vrijeme ne smijemo se osjećati pretjerano samouvjerenim kada imamo dobru misao. Važno pitanje je: “Kojim se mislima bavimo?”

SJETVA U TIJELO

U stihu koji slijedi nakon našeg uvodnog teksta, Pavao kaže: “Tko sije u tijelo svoje, iz tijela će žeti raspadljivost.” (Galaćanima 6: 8, ESV) U prethodnom poglavlju apostol kaže: “Očita su djela tijela. To su: bludnost, nečistoća, razvratnost, idolopoklonstvo, vraćanje, neprijateljstva, svađa, ljubomor, srdžbe, spletkarenja, razdori, strančarenja, zavisti, pijančevanja, pijanke i tome slično. ... koji takvo što čine, kraljevstva Božjega neće baštiniti.”—Galaćanima 5: 19-21

Sjetva u naše tijelo uključuje brigu o tjelesnim stvarima, zadovoljenje tjelesnih želja i prebivanje u onome za čim žudi naša pala priroda. Ako im se popusti, te će žudnje postajati sve jače i jače, rezultirajući zlim riječima ili ponašanjem. Oni koji nastave popuštati tim sklonostima, kaže Pavao, “žet će raspadljivost” [grčki: propadanje, propast].

Svaki dan neprestano smo okruženi ovim zemaljskim, tjelesnim podražajima. Kako se možemo zaštititi od utjecaja takvih pokvarenih utjecaja? Apostol Petar nam daje odgovor kako izbjeći “pokvarenost koja je u svijetu”, pišući: “Time smo obdareni dragocjenim, najvećim obećanjima da po njima” možemo, ako se nađemo vjerni do smrti, “postati zajedničari božanske naravi.” (2.Petrova

1: 4) Doista, Bog nam je dao mnoga izvanredno velika i dragocjena obećanja, koja će nas ojačati u onoj mjeri u kojoj budemo shvaćali njihov značaj i razmišljali o njima.

SJETVA U DUH

U Galaćanima 6: 8, Pavao nastavlja s tvrdnjom: “Tko sije u duh, iz duha će žeti život vječni.” Ako su naše misli i pažnja usmjereni na nebeske stvari, razvoj našeg karaktera ići će duž duhovnih linija. Postoji samo jedan izvor iz kojeg dolazi to dobro sjeme ili misli—Riječ Božja. Milijuni imaju Biblije, ali mnogi ostavljaju Božju Riječ neotvorenu i stoga “neposijanu”. Nemojmo, da tako kažemo, “ostaviti sjeme u kutiji”.

Moramo sijati ono što se nadamo žeti. Ako želimo urod repe, sijemo sjeme repe. Nijedno drugo sjeme neće poslužiti. Isto tako, ako želimo u svom karakteru razviti “plod Duha”, a to su ljubav, radost, mir, strpljivost, ljubaznost, dobrota, vjernost, blagost i uzdržljivost, moramo posijati ovo sjeme ili uroda neće biti.—Galaćanima 5: 22, 23

Oni koji misle na duhovne stvari—to jest, siju u duh—usmjeravaju svoju “naklonost prema onome što je gore, a ne prema onome što je na zemlji”. (Kološanima 3: 1, 2) Ako se nastojimo razvijati u duhovnom smjeru, napredovat ćemo u dobivanju duhovnog ploda. U dogledno vrijeme požnjet ćemo karakternu sličnost s Gospodinom i postajati sve više i više kopije dragog Božjeg Sina. Takvima je obećano da će “žeti vječni život”. Na drugom mjestu Pavao opominje: “Tko sije [u duh] oskudno, oskudno će i žeti; a tko obilato sije, obilato će i žeti.”—2.Korinćanima 9: 6

OSOBN A ODGOVORNOST

Vslika manjina shvaća u kojoj mjeri sami obliku-

jemo svoj karakter, u kojoj su mjeri naši umovi vrtovi u kojima možemo posaditi ili trnje ili čičak grijeha, ili sjeme koje će razviti plodove Duha Svetoga. Oni koji traže nebeske stvari, sunasljedstvo s Kristom Isusom, moraju usaditi ili postaviti u svoj um i osjećaje one kvalitete koje Gospodin označava kao bitne za razvoj kršćanskog karaktera.

Dakle, naš Nebeski Otac stavlja na sve one koji su prihvatili nebeski poziv i koji su sklopili savez s njim, odgovornost za njihov uspjeh ili neuspjeh u postizanju nagrade. No, u tom poslu ne ostajemo bez pomoći. Svojom Riječju Otac nebeski ukazuje na naše prirodne slabosti i nesavršenosti. Zatim pokazuje kako je osigurao potpunu suprotnost ili protutežu za ove tjelesne mane, koja se nalazi u zaslugama i žrtvi njegovog jedinorođenog Sina Isusa, našeg Otkupitelja. (1. Ivanova 1: 7-10) Bog nas također obavještava o plodovima Duha Svetoga koje trebamo razviti u svom karakteru, ako želimo biti Kristovi sunasljednici. To je ilustrirano Isusovim životom i učenjima, primjerom koji trebamo slijediti.—Luka 9: 23; Ivan 12: 26; 1.Petrova 2: 21

Dok razmišljamo o odgovornosti koja nam je dodijeljena, mogli bismo se isprva osjećati preopterećeno. Međutim, ovu stvar trebamo promatrati sa stajališta Božje milosti. Prvo bismo trebali razmotriti koja nam je blagoslovljena privilegija dana u prilici da budemo “preobraženi obnovom” našeg uma, kako bismo mogli sve više i više upoznavati Boga i njegovu božansku nakanu, te težiti slijediti “dobru, prihvatljivu i savršenu volju Božju”. Osim toga, Bog je pred nas postavio najveću nagradu koju je moguće zamisliti, božansku prirodu, za činjenje onoga što je samo naša “razumna služba” i što će nam donijeti obilnu mjeru “radosti i mira u vjeri.”—Rimljanima 12: 1, 2; 2.Petrova 1: 3, 4; Rimljanima 15: 13

Zbog nesavršenosti našeg tijela koje smo naslijedili preko oca Adama, nikada u ovom životu ne možemo postići savršenstvo koje želimo. Bit će mrlja i slabosti uma, misli, riječi i djela. Unatoč tome, trebali bismo nastojati živjeti što je više moguće po Božjim mjerilima. Gospodin će nadoknaditi naše nenamjerne slabosti. Njegova će nam milost biti dovoljna i omogućit će nam da pobijedimo. S druge strane, ako sijemo u tijelo, požnjet ćemo zlo u svom tijelu. Međutim, ako ostanemo odani Gospodinu i pokajemo se za svoje grijehе i nedostatke, nastojeći ih prevladati, on će nadjačati ta iskustva za naše dobro.

POSADITE DOBRO SJEME I ISKORIJENITE ZLO

U našem palom ljudskom stanju postoji prirodna privlačnost prema zemaljskim stvarima, pogotovo zato što trenutno živimo u vrijeme dopuštanja zla. Iako su ove zemaljske stvari umrljane grijehom i, u mnogim aspektima, nama odvratne jer smo naučili ljubiti pravednost i mrziti nepravdu; usprkos tome, još uvijek povremeno postoji snažna privlačnost čak i prema ovim okaljanim zemaljskim stvarima. Poput korova, čini se da zemaljske sklonosti i želje niču spontano iz sjemena. Kršćani, stoga, koji žele zadržati svoje srce u Božjoj ljubavi, moraju ne samo nastaviti sijati dobro sjeme, nastaviti usmjeravati svoju naklonost prema nebeskim stvarima, već također moraju neprestano iskorijenjivati korov zemaljskih želja i privlačnosti.—1.Ivanova 5: 2-4; Juda 21

Apostol Pavao opetovano naglašava trajne učinke misli o kojima razmišljamo, ističući važnost “zarobljavanja svakog uma na pokornost Kristu”. (2.Korinćanima 10: 5) Na drugom mjestu, on također opominje: “Braćo, što je god istinito, što god časno, što god pravedno, što god čisto, što god ljubazno, što god hvalevrijedno; ... to

nek vam je na srcu!”—Filipljanima 4: 8

“SVLAČENJE” I “ODJEVANJE”

Pavao je poticao braću Kološane, pišući: “Za onim gore težite, ne za zemaljskim!” Zatim daje popis promjena koje se moraju dogoditi kod onih koji su se potpuno posvetili Gospodinu, govoreći: “Umrtvite dakle udove svoje zemaljske: bludnost, nečistoću, strasti, zlu požudu i pohlepu—to idolopoklonstvo! ... Tim ste putom i vi некоć hodili, kad ste u tome živjeli. 8 Ali sada i vi odložite sve!” Apostol zatim navodi dodatne promjene koje se moraju dogoditi, opominjući nas: “Gnjev, srdžba, opakost, hula, prostota van iz vaših usta” i “Ne varajte jedni druge! Jer svukoste staroga čovjeka s njegovim djelima.”—Kološanima 3: 2, 5-9

Što je danas među ljudima uobičajenije od ljutnje? Čak i oni koji su dozivali Kristovo ime mogli su, u nekom trenutku, imati zlonamjerne ili neljubazne misli o nekom drugom. Koliko je onih koji se upuštaju u klevete? To se često radi na takav način da se prevari i spotakne ne samo slušatelj, već i govornik jer poštuje namjeru srca da o drugima govori na neljubazan način.

Kad bi se izbjegavao sav zao i nečist jezik, kakav bi ovo divan svijet bio! Svi Kristovi sljedbenici trebali bi se pobrinuti da, odsada, svaka riječ koja izlazi s njihovih usana bude takva “da prema potrebi sažiduje i milost iskaže slušateljima.” Pravi kršćani ne bi trebali “nikoga pogrđivati”, dodaje Pavao. (Efežanima 4: 29 Titu 3: 2) Klevetanje i ružno govorenje su napadi na karakter drugoga. Kleveta je jednako kleveta bez obzira je li izjava istinita ili lažna, i tako se smatra ne samo u Božjem zakonu, već i u zakonima civiliziranih ljudi. Osim toga, oni koji rado slušaju klevetnike sudjeluju u njihovim zlim djelima. “Zločinac rado sluša usne prije-

varne, i lažac spremno prisluškuje pogubnu jeziku.”—
Mudre izreke 17: 4

Pavao nas potiče da ne samo odbacimo zle sklonosti našeg posrnulog tijela, već da “zaodjenemo” [grčki: biti obučen; njegovati] različite plodove Duha Svetoga prikazane u našoj Glavi, Kristu Isusu.

U Kološanima 3: 12, 13, apostol nas savjetuje da zaodjenemo: (1) “Milosrdna srca;” narav veličine i velikodušnosti srca prema svima; prema suvjernicima, susjedima, prijateljima, rođacima, pa čak i prema našim neprijateljima. (2) “dobrostitivost” prema svima; (3) “poniznost” uma, koja je suprotnost oholosti, hvalisavosti, aroganciji; (4) “blagost”, blagost raspoloženja; (5) “strpljivost,” prema greškama i slabostima drugih; (6) “međusobno podnošenje i ... praštanje; kao što je Gospodin vama oprostio, tako i vi opraštajte.” To podrazumijeva da trebamo uzajamno podnositi naše posebnosti temperamenta i raspoloženja. Trebali bismo slobodno oprostiti jedni drugima, ako postoji bilo kakav uzrok međusobne uvrede, učeći u međuvremenu ispravljati se kad uvidimo da se naše vlastite mane zrcale u drugima.

Mjerilo za sve ovo ponašanje nalazi se u Gospodinovom ponašanju prema nama, jer on je sigurno bio velikodušan, ljubazan, strpljiv i opraštajuć. Moramo, dakle, činiti isto prema našoj braći u Kristu.

SAVJETI BOŽJIM IZABRANICIMA

Apostolov savjet napisan je “Božjim izabranicima, svetima i ljubljenima”. (Kološanima 3: 12) Dakle, on nam skreće pozornost na činjenicu da, u ovom trenutku, Bog ne pokušava preustrojiti cijelo čovječanstvo u skladu s ovim smjernicama, već samo preobraziti one koji su ušli u poseban savez s njim. Oni koji se nadaju da će njihov “poziv i izbor osigurati” članstvo u proslavljenjnoj Crkvi, ozbiljno će

nastojati njegovati svaki od ovih plodova Duha Svetoga u svojim životima.

Pavao ne samo da nam govori što da ‘svučemo’ i što da ‘odjenemo’, nego zatim dodaje: “A povrh svega—ljubav! To je sveza savršenstva”. (vs. 14) Ljubav je stoga prikazana kao sjedinjujuće načelo za sve ove različite milosti.

Apostol želi da shvatimo da osobine krotkosti, strpljivosti i sve ostale koje spominje ne mogu biti puka uljudnost ili pristojnost, već se moraju razvijati s ljubavlju u našim srcima. Ako ne, nećemo biti sposobni za udio u nebeskom kraljevstvu. Svatko od nas mora razviti sve te različite milosti u svojoj volji, svojim namjerama, i vezati ih užadima ljubavi—ljubavi prema Gospodinu, ljubavi prema pravednosti, ljubavi prema našoj braći i suosjećajne ljubavi prema cijelom stvorenju koje uzdiše.

“NE VARAJTE SE”

U našem tematskom tekstu Pavao piše: “Ne varajte se.” Ovdje on ukazuje na opasnost da sami sebe zavaramo, ne shvaćajući sijemo li u duh ili sijemo u tijelo. Na drugom mjestu Sveto pismo ističe da je naše srce ili prirodni um “Podmuklije od svega. Jedva popravljivo.” (Jeremija 17: 9) Stoga, naš novi um treba neprestano biti na oprezu, iskreno se preispitujući, inače bismo mogli upasti u varljivu zamku naše stare prirode.—2 Korinćanima 13: 5; Galaćanima 6: 4

Trebamo shvatiti da nije dovoljno samo pristati sijati u Duha. Žetva duhovnih blagoslova i razvoj srca ovisit će o našoj vjernosti i ustrajnosti u aktivnom uključivanju u ovo sjetveno djelo. Oni koji siju u Duha i svakodnevno se ozbiljno trude živjeti duhovnim životom, nastojeći služiti Božjoj volji svojim riječima,

djelima i mislima, požnjet će najveći urod duhovnog ploda u različitim kvalitetama osobnosti našeg Gospodina Isusa. Kao što je psalmist napisao o svojoj iskrenoj ljubavi prema Božjem zakonu: “Po cio dan o njemu razmišljam.”—Psalmi 119: 97

Međutim, ako sijemo u tijelo, nastojeći živjeti poslije ili zadovoljiti sebe, ili želeći zadovoljiti svoje zemaljske prijatelje ili rođake, možemo očekivati da će tjelesne želje koje se tako gaje ojačati u našim životima. Takav način ponašanja prouzročit će da proporcionalno propadnemo prema Duhu. Kada obraćamo pažnju na tjelesne sklonosti naše pale prirode, kočimo vlastiti duhovni napredak i težimo pokvarenosti.

TRAJNA ODANOST

U najvećoj mogućoj mjeri “umrtvimo” sklonosti našeg tijela i nastojmo živjeti u skladu s Duhom Gospodnjim. U istom omjeru duhovno ćemo jačati, pripremajući se za vječni život na duhovnom planu koji je Bog obećao onima koji će pokazati svoju ljubav prema njemu i odanost njegovim načelima.—Rimljanima 8: 12-14

To ne znači da će samo oni koji postignu potpuno ovladavanje svojim tijelom primiti blagoslov od Gospodina. Važno je uzeti u obzir da ako Gospodinu ne pokažemo da cijenimo duhovne stvari, nećemo napredovati u njima. Nećemo biti prikladni za nagradu “slave, časti i besmrtnosti”. (Rimljanima 2: 7) A, ako naše ponašanje očituje Gospodinu našu ljubav prema pravednosti i našu želju da mu ugodimo, koliko god naše tijelo bilo slabo, on će takve smatrati dostojnima vječnog života, znajući da kada budu imali savršena tijela uskrsnuća, bit će im drago živjeti u apsolutnom skladu s božanskim uređenjima. Apostol Pavao jed-

nom je drugom prilikom napisao: “Da se pravednost Zakona ispuni u nama koji ne živimo po tijelu, nego po Duhu.”—Rimljanima 8: 4

Malo po malo, naš karakter će se razvijati. Sjetva koju danas obavljamo sutra će donijeti žetvu zrelih plodova. Apostol dovodi svoj argument do zaključka, opominjući nas da ostanemo vjerni i “Neka nam ne dozlogrdi činiti dobro: ako ne sustanemo, u svoje ćemo vrijeme žeti! Dakle, dok imamo vremena, činimo dobro svima, ponajpače domaćima u vjeri.”—Galaćanima 6: 9, 10 ■

DATUM VEČERE GOSPODNJE

Prikladno vrijeme za godišnju proslavu Kristovog spomendana bit će nedjelja, 21. travnja 2024., nakon zalaska sunca.

